

*Pragaras
tarp
mūsų*

SIMONA ŠARA

óbuolys.

SIMONA ŠARA

*Pragaras
tarp
mūsu*

Romanas

ó.

*Visi veikėjai, mistinės būtybės ir magija alsuojančios
vietos sukurto remiantis tautosaka, vietos legendomis ir
padavimais. Jei patiko aprašomas kraštovaizdis, miškai,
magiška ramybė, ašvienių prunkštimas – kviečiame
aplankyti Kražių kraštą ir susipažinti su gilia istoriją
menančiu vienu seniausiu Žemaitijos miesteliu,
padėjusiu pamatus atsirasti šiai istorijai.*

Viskas prasideda nuo legendų

Seniai seniai, kai žemėje karaliavo ramybė, darna ir meilė, kai žmonės mokėjo gyventi santarvėje su gamta ir pirmųjų dievais, mažame žemės lopinėlyje, medinėje trobelėje švento miško paunksmėje, gimė pirmasis gyvybės sergėtojas. Vaikelis buvo ilgai lauktas, mylimas tėvų, tačiau kalbos sklido iš lūpų į lūpas, kad šis kūdikis – uždraustas vaisius. Naujagimiui atėjus į pasaulį, viskas žemėje pasikeitė. Gimus vaikui, kartu radosi ir stebuklingas gyvybės akmuo, kurio galių būtų užtekę pakeisti žemėje nusistovėjusią santvarką, kur tamsos padarai tūno požemyje, o šviesos – paviršiuje. Tą dieną stebuklingas gyvybės akmens ratas ėmė suktis ir sukuriu įtraukė visus šios planetos padarus. Piktosios jėgos ir požemių gyventojai ilgus metus persekiojo gyvybės sergėtojus, ieškojo stebuklingo akmens, o sergėtojai uoliai jį globojo, vyko nuolatinė kova, tačiau šviesai vis pavykdavo persverti galios svertus į savo pusę. Apie jų kovą sklido įvairios pasakos, prirašytas ne vienas ritinis kronikų, bet kaip viskas buvo iš tiesų, mena tik šimtamečiai Grožių girios ąžuolai.

Vienas šventos girios ąžuolas, sakoma, buvęs ypatingas. Aplink tą ąžuolą tekėjo stebuklingas šaltinis, turėjęs gydomųjų

galių. Žmonės tikėjo, kad, pasimeldę prie švento ąžuolo, išsimaudę to šaltinio vandenyje, didžiausi ligoniai pasveiks, o merginos bei moterys, niekaip negalinčios turėti vaikų, – sulauks stebuklo. Gyvybės sergėtojai meldėsi šventam ąžuolui ir naudojo jo syvus žmonėms gydyti. Jie tikėjo, kad viskas gamtoje supinta darnos pančiais, ką iš gamtos paimei, turi su kaupu atiduoti žemei. Kiekvieną pilną mėnulį jie, atlikdami ritualą, panardindavo stebuklingą akmenį į šaltinio vandenį, taip užtikrindami stebuklingo ąžuolo ilgaamžiškumą bei gyvybės akmens saugumą. Stebuklingas akmuo, kaip pasakojo senoliai, turi būti išsaugotas sveikas, kol pro žemę skries tūkstantmečio kometa, o tada tam tikrais burtais būtų sunaikintas amžiams. Toji pusė, kuri sunaikins akmenį, karaliaus žemėje. Jei tai atliks piktosios jėgos, tamsos padarai iš požemio grįš į žemę, sukeldami chaosą, jei šviesos atstovai – žemėje ir požemyje vyraus amžina taika.

Taip ir bėgo metai, po mėlynu dangumi vyko nuolatinė šviesos ir tamsos kova dėl stebuklingo akmens galių. Viskas sukosi užburtu ratu, kol žemėje, jaukioje šventos girios proskynoje, kai dangų dabino Šiaurės pašvaistė ir mirgėjo Paukščių Takas, gimė paskutinė gyvybės sergėtoja, kuri, pasak legendos ir deivės Laiomos pranašystės, užbaigs šį stebuklingą gyvybės akmens ratą.

ANTRAS SKYRIUS

Žvilgsnis į praeitį. Pagonybės laikai, Grožiai

Aklina tamsa ir lūžtančių šakelių nuo mano basų pėdų garsas aidu skriejo aplink girios tankmę. Mėginu įžiūrėti, kas darosi priekyje, tačiau toliau savo delno nematau, ši naktis tikriausiai tamsiausia, kokią tik teko prisiminti per visus savo gyvenimo ciklus. Medyje ūbauja pelėda, ji, matyt, pastebėjo mane atbėgant, nes tuoj pat nutilo, įsiklausė. Širdis daužosi kaip pašėlusį, jaučiu, kad kažkas negerai, viena ranka dengiuosi krūtine, kitą ranką laikau ištiesusi į priekį, kad, susidūrusi su kokia kliūtimi, neatsitrenkčiau. Su Gojumi išsiskyrimo prie pat Grožių girios pakraščio ir susitarime susitikti prie trobelės, nes jau pareidama nuo Dausino ežero supratau, kad kažkas mus stebi, reikėjo greitai veikti, ir brolis pasiūlė namo eiti skirtingais takais. Sijonas vilkosi žeme, jaučiau, kad audinys sudrėko iki pat kelių, o basas pėdas gėlė vėsi žemė ir pavasario rasa. Gailėjausi nepasiėmusi savo kailinio apsiausto – nuo vakaro vėsos pašiurpo oda. Bėgant gilyn į girios tankmę, darėsi šviesiau. Atrodo, priekyje buvo sukurtas didžiulis laužas, kuris spragsėjo ir skleidė šilumą. Mano širdis neramiai ėmė spurdėti krūtinėje – čia tikrai vyksta tamsūs dalykai, tam turėjau

puikią nuojautą. Priekyje laukia grėsmė, tačiau net nenutuokiau, kokio ji masto.

Įtemptas bėgimas vargino, tad sustojusi ranka atsirėmiau į medžio kamieną. Burnoje jčiau kraujo skonį, sunkiai gaudžiau orą, vis rydama jį dideliais gurkšniais į save, kokius tik pajėgiau įkvėpti. Mano kūnas nebuvo pasiruošęs šiam fiziniam krūviui, turėjau kelias akimirkas pastovėti ir nurimti, suvaldyti padriką kvėpavimą ir krūtinėje šokinėjančią širdį, kuri įnirtingai kūnu varinėjo kraują. Drėgna plaukų kasa sunkiai gulė ant peties, o išsidraikiusios sruogos sklido ant akių, nevalingai lipo prie lipnaus prakaituoto veido. Skaudžiai nurijau seiles ir, sukaupusi paskutines jėgas, vėl pasileidau bėgti į šviesą. Rankas atkišau į priekį, kad krūmų šakos galutinai nesubraižytų veido, tačiau tai nepadėjo, jos geliančiai rėžė skruostus, kaklą, jaučiau, kaip vietomis sunkiasi kraujas. Dar keli žingsniai ir turėčiau pasiekti proskyną, tačiau mano jėgos seko, kojos pynėsi šlapio sijono padurkuose. Laužo šviesai išryškėjus, pagaliau pamačiau, kad tas laužas ne kas kita, o deganti mūsų trobelė, kuri pleškėdama spragsėjo ir bildėjo, keldama kraupiausius garsus. Išsigandusi pasislėpiau už medžio ir, slapstydamasi krūmuose, prišliaužiau kiek įmanoma arčiau jos. Aplinkui buvo susirinkę vietos gyventojai, ūkininkai, ginkluoti smagiais, pagaliais, ponai, o jų priešakyje aukštas vyras su ilga tamsia kasa. Jo pečius dengė vilko kailiai, o plaukuose mačiau įrištas varno plunksnas, blizgančias laužo šviesoje. Neįžiūrėjau jo veido bruožų, tačiau tvirta stovėsena įspėjo, kad tai grėsmė. Visi jį vadino Vainiumi.

Akimis sekiau kiekvieną stovintį prie degančios trobelės ir nustėrau pamačiusi, kad mano močiutė ir mama pririštos prie medinės tvoros šalia degančio namelio.

– Velnio dukros, – skandavo įsiutusi minia. – Jūs atnešėt mirtį į mūsų žemę!

Ranka susiėmiau burną, kad nepradėčiau klykti, ir dar labiau susigūžiau į kamuoliuką. Dabar mane purtė ne tik nuovargio ir šalčio, bet ir baimės drebulys. Sukaupusi visą likusią energiją, pamėginau mintimis kreiptis į mamą.

– Mama! Aš ateinu, laikykitės, – skruostais sruvo ašaros, kurių kaip ugnis degino sustingusį veidą.

– Saulene, bėk prie olos, – mama siuntė mintį lėtai, atsakingai parinkdama žodžius. – Ola apsaugota kerų. Į ją įėjusi būsi saugi. Sek piešinius ant jos sienos ir prieisi slaptą tunelį, kurio gale bus siaura ertmė. Ten rasi į drobę susuktą ryšulėlį. Pasiimk jį, o viskam pasibaigus grįžk čia. Su močiute užbūrėme trobelę, per septynis mėnulių ji atsistatys ir užtekėjus devintam mėnuliui taps nematoma jokiai paprasto žmogaus ar giltinės akiai, slėnyje atsivers laiko kilpa, joje pasislėpusi liausiesi senti vos tik sulauksi devyniolikto gyvenimo ciklo.

– Bet, mama, jie nužudys jus, – toliau springau užlaikoma rauda.

– Dukra, įdėmiai manęs paklausk. Gojų pagavo giltinė. Jo nebėra. Tu likai paskutine gyvybės sergėtoja, todėl privalai laikytis įstatymo ir bet kokia kaina išlikti gyva iki tos dienos, kai pro šventą žemę skris tūkstantmečio kometa. Išsaugok gyvybės akmenį ir atlik

užkeikimą, kuris amžiams apsaugos žmoniją nuo tamsos, sunaikins du pasaulius skiriančius vartus. Užkeikimas tau prieš akis, visada jį žinojai, tik išmok skaityti tarp eilučių, – klausiausi mamos žodžių ir paklaikusiomis akimis stebėjau, kaip įtūžusi minia su Vainiumi priešakyje, sustoję ratu aplink plėškantį namą, stebi, kaip liepsnos liežuviai ima palengva laižyti mamą ir močiutę su visa tvora. Jos abi santūriai stovi, nešaukia, nemėgina prieštintis, tik kaip maldą pusbalsiu kartoja žodžius: „Kas dega, lai sudega, kas gyvas – nemiršta, saulė nugalės mėnulį – pasauly stas taika“. – Saulene, saugokis velnio, jis tarp mūsų ir bet kokia kaina tavęs ieškos. Saugokis Vainiaus. Turėsi išmokti gyventi šešėlyje, prisimink savo prigimtį, o dabar bėk.

Giria ėmė užti, medžių kamienai tratėti, atrodo, dangų remiantys ažuolai nubudo. Vėjo gūsiai sukosi sūkuriais aplink degančias mamą ir močiutę. Susigūžusi stebėjau šią egzekuciją ir tirtėjau, apimta siaubo, – žmonės gali būti negailestingi, jie net nesivargino padėti, išlaisvinti jas. Mano vyresnysis brolis, kuriam dar tik devyniolika metų ciklą, dingio girioje, o aš, būdama dviem metų ciklais jaunesnė už jį, likau viena, atsakinga už šią trapią dviejų pasaulių pusiausvyrą. Tą paskutinę akimirką, kai mamos veidas pradingo pragariškoje liepsnoje, ji žvelgė į mane ir jos akyse mačiau gailestį. Nebegalėjau stebėti šio vaizdo, tad, kiek įmanydama, pasileidau olos link. Nutolusi tiek toli, kad nebesigirdėjo minios, ugnies, o tik gūdžios girios garsai, kritau ant kelių į samanų apklotą, ėmiau klykti, tarytum spąstuosna papuolusi elnė. Rėkiaiu iš visų jėgų, tačiau į mano šauksmą atsiliepė tik gaudžiantys

lapuočiai ir ta pati ūbaujanti pelėda. Supratau, kad negaliu pasiduoti, turiu keliauti į olą, ten būsiu saugi. Mama su močiute pasirūpino apsaugos kerais, o sulaukusi devyniolikto gyvenimo ciklo būsiu apdovanota magijos dovana. Turiu išgyventi iki to laiko, aš juk – gyvybės sergėtoja.

Jau auštant kartu su stirnų būriu priklampoju šalia didžiulės kalvos esančią lapės olą. Išsekusi, sukandusi dantis, eikvodama likusias jėgas, įlindau į ją ir, paropojusi kiek giliau, užmigau iš šalčio kalendama dantis. Praėjo ne vienas mėnulis, kol perpratau kerus, piešinius ir radau paslėptą ryšulėlį. Jame į drobę buvo suvyniotas pats gražiausias, kokį tik esu mačiusi, amuletas su raudonu brangakmeniu. Žiūrėjau į jį, aukštai iškelusi saulėn, ir gėrėjausi jo grožiu, o kartu supratau, kad dėl šio akmenėlio saugumo netekau artimųjų. Dienos šviesoje gerai apžiūrėjau savo rankas ir kojas, apskretusias purvu, kaip ir visas mano kūnas. Pagal saulės šešėlio laiką nusprendžiau, kad spėsiu nueiti prie Gryžos upės, tad, negaišdama laiko, patraukiau ten. Pasiekusi sraunios upės krantą ir pažvelgusi į vandenį matomą atvaizdą, nustėrau – veidas nusėtas smulkių randų, išteptas purvu. Sulipę stirnos rudumo plaukai styrojo į šalis. Nusirengiau purviną rūbą ir nuoga įbridau į šaltą vandenį, dar neįšildytą artėjančio šiltojo laiko. Plūduriuodama vandenyje ant nugaros spoksojau į žydrą dangų. Buvo baisu suvokti, kad šiame dideliame pasaulyje likau viena, neturiu su kuo pasikalbėti, kam pasiguosti. Esu atsakinga, kad gyvybės akmuo nepatektų į blogas rankas ir tinkamu laiku būtų pasakytas burtas, o akmuo sunaikintas. Buvau atsakinga už gėrio ir blogio

pusiausvyrą žemėje. Tokia atsakomybės našta kaip šaltas plienas užgulė pečius, tačiau neturėjau kito pasirinkimo – likau tik aš.

Bėgant metams tūnojau savo trobelėje, maitinausi tuo, ką davė gamta, išvengiau susitikimo su vietiniais žmonėmis. Mamos ir močiutės kerai puikiai saugojo šį slėnį, tad jis tapo nematomas nė vienai mirtingojo ar blogio nešėjo akiai. Apsisukus devynioliktam gyvenimo ciklui, pajutau savo galias, perduotas protėvių, mamos ir močiutės. Gavusi dovaną, gebėjau skaityti visus mamos paliktus raštus, mokytis bendrystės su gamta. Buvo sunku suprasti, kas esu ir kuo tapsiu, trūko šeimos palaikymo, jaučiausi vieniša, tačiau nepasidaviau. Skaičiau seniausius iš kartos į kartą perduodamus raštus, stebėjau gamtos ženklus, rinkau žoles. Atrodo, visos žinios seniai tūnojo manyje, tačiau viskas buvo paslėpta po devyniomis spynomis.

Metai keitė metus, vyko karai, karo žygiai, žmones kamavo badas, nepriteklūs ir ligos. Žemaičių žemę ir Lietuvą puolė svetimšaliai, Lietuva buvo apkrikštyta, tik Žemaičiai laikėsi tvirtai įsikibę senųjų dievų, vyko siaubingos pagonių ir krikštytojų kovos. Dėl valdžios, turto ir galybės brolis skerdė brolių, motinos raudėjo sūnų, žuvusių karvedžių. Pagoniškų alkviečių vietose dygo didingi pastatai, statomi svetimšalių, žmonės tuos statinius vadino „Dievo namais“, šventovėmis, nepaklusnūs pagonys jas degino ir nepasidavė atėjūnams. Tyliai stebėjomės su Žemyna ir kantriai tikėjome, kad žmonės nepamirš savo šaknų, bet stipriai klydome. Bėgant metams žmonės išsižadėjo savo tikėjimo ir nususuko nuo pirmųjų dievų. Ne kartą girdėjau raudant deivę Medeina, Perkūną

griaudint ties Dausino ežeru, kol pagaliau jie pasislėpė šešėliuose. Kartu su jais šešėliuose glaudžiausi ir aš, tyliai stebėjau žmonių gyvenimą, metų virsmą.

Vėliau į Grožių kraštą atklydo šviesos skleidėjai, jie mėgino išmokyti žmones teisingai gyventi. Miestelis plėtėsi ir gražėjo, vakarais aidėjo skambinamų bažnyčių varpų gaudesys. Jų tiesos buvo parvežtos iš svetimo krašto, o papročiai skyrėsi nuo čionykščių. Tapau čia gyvenančiųjų šešėliu ir slapta stebėjau, klausiausi, kaip jie girioje kuria eiles ar pamokslus, rengia planus ar aprauda nesėkmes. Atsargiai tausojau gamtos išteklius, lankiau šventąjį ažuolą ir vyliausi neprarasti senojo tikėjimo. Stengiausi nesikišti į mirtingųjų gyvenimą, tačiau, bėgant šimtmečiams, man tapo taip nuobodu, kad ėmiau nebesikliauti savo mamos žodžiais, troškau padėti likimo nuskriaustiems Grožių gyventojams. Nors senieji dievai lindėjo tamsoje, bet kaskart sutikdavo padėti, kai tik nueidavau prašyti pagalbos. Kam nesisekė su turtais, išsiųsdavau pagalbą Aitvarą. Šis, kad ir pamirštas čionykščių, tyliai atnešdavo to, ko labiausiai žmonės stokojo, o gobšumo apimtų bajorų mušamas, Aitvaras virsdavo žiežirba ir sudegindavo viską, kas būdavo to pono vertingesnio. Jei pavargusios ūkininkų žmonos laukuose pamiršdavo savo kūdikius, kviesdavau pagalbą laumes, kurios paliktus kūdikius globojo tol, kol jų kas pasigesdavo. Jei mitydavau, kad šeima nesutaria, kviesdavau į pagalbą deivę Gabiją. Ji kurstydavo šeimos židinį ir netrukus tuose namuose išgirdavau kūdikio verksmą. Jei pasijusdavau itin vieniša, nuklysdavau į pievas, kur neretai sutikdavau Rugių bobą. Ji mane išklausydavo,

pradžiugindavo rugiagėlių puokšte, o krinant ryto rasai kartu su mano nevirties ašaromis susimaišiusi iš nebūties pasirodydavo pati deivė Aušrinė. Trobelėje radusi užkurtą krosnį, žinodavau, kad tai jos darbas. Grožių girioje neretai sutikdavau meškos kailiu pasidabinusią deivę Medeina, kuri, išlindusi iš šešėlio, saugojo girią nuo pikčiausių priešų.

Lekiant šimtmečiams regėjau ne tik visuomenės virsmą, bet ir maro, bado, kitų ligų ir negandų nukamuotus žmones, krauju aplaistytus nesutarimus. Mažas miestelis ne kartą skendėjo liepsnose, ne kartą Grožių giria keliavo įpykę kareiviai, žirgus keitė metalinės mašinos, iš dangaus krito ugniniai sviediniai, kurie garsiau, nei pats griaustinio dievas griaudėdamas, sudrumsdavo įprastą žemės ramybę. Tada dievai galutinai supyko ir nususuko nuo nedėkingųjų žmonių, Perkūnas nustojo saugoti žemę nuo pirmą pradžių jėgų, net mano prašomas nususuko nuo žmonijos. Žmonės prarado tikėjimą stebuklais, jų širdys surambėjo, o gilią istoriją menanti žemė vyto be dieviškųjų syvų. Jaučiau, kad anksčiau ar vėliau atslinks tamsa. Likau vienintele šviesa, kuri turėjo vilties, jog kada nors viskas pasikeis ir apsiblausę protai vėl nušvis.

TREČIAS SKYRIUS

Šimtmečiai vienatvės, dabartis *Saulenė*

Visa esybe jaučiau besiartinantį blogį, tačiau buvo sunku suprasti, kur jis manęs tyko ir kada užklups nepasiruošusią. Praėjus šitiek šimtmečių nuo šeimos netekties, išmokau visų svarbiausių gudrybių, padėjusių išgyventi: tapau stipresnė, išmokau gyventi santarvėje su gamta, įgudau valdyti savo totemą. Galėjau pakeisti pavidalą ir virsti lape. Tyliai ir saugiai gyvenau proskynoje, žmonės čia neatklysdavo. Nuo seno visi iki vieno bijojo Grožių girios, mat tikėjo legenda apie sudegintas velnio dukras ir prakeiksmą, tykantį girioje. Gal taip buvo ir geriau. Miestelio pakraštyje turėjau mažą namuką, ten kartais apsilankydavau, jei reikėdavo pasirodyti miestelyje šio to nusipirkti ar apsižvalgyti. Jau nuo seno buvau išmokusi pamoką, kad dabartinių laikų parduotuvėje negali atsiskaityti auksiniais ar sidabriniais, tad vertingas monetas ar papuošalus, kuriuos kadaise valdė dvaro ponai, iškeisdavau lombarde į to laikmečio valiutą. Čionykščiai manė, kad atvykdavau atostogauti, niekam nekrisdavau į akis, persimesdavau keliais žodžiais su parduotuvių pardavėjais ar miestelio gyventojais, jie laikė mane prašalaite, nekeliančia grėsmės. Per tiek vienatvės

metų kai kur po miesteliu iškasiau tunelius, jais galėjau patekti į man reikiamą vietą nepastebėta, tik senasis miestelio dvaras liko šio tinklo nuošalyje. Atrodo, tas dvaras buvo užburtas tamsiosios raganos, o gal ten kadaise gyveno kokia esybė, tačiau stengdavau si iš tolo jį apeiti. Kartą, pasivertusi lape, buvau priartėjusi tiek, kad vaikštinėjau dvaro sode, bet jaučiau, kaip mane kažkas stebi. Baugščiai pritūpusi, kaip dera lapėms, pažvelgiau į dvaro langus. Iš antro aukšto balkono mane stebėjo keistų formų šešėlis, greitai nešdinausi į saugią girią, tačiau prieš kelerius metus dvarą nupirko nevietinis turtuolis. Kiek girdėjau iš miestelio gyventojų, jis tą dvarą atstatė, sutvarkė ir dabar ten rengia aukštuomenės pobūvius, grandiozinius muzikos festivalius, sueigas. Pamenu, dar karalių valdymo laikais šis miestas buvo kultūros ir šviesos centras: čia rinkdavosi bajorų seimeliai, pilyje vykdavo prabangūs pobūviai. Ne kartą stebėjau didikų ponias šokant įmantrius šokius, o jų pūstos suknelės, sunkiai siūbuodamos aplink kojas, blizgėdavo žvakių šviesoje, brangus audinys šiugždėdavo nuo kiekvieno judesio. Pati svajodavau nors kartą pasijusti paprasta mergina, pašokti su vaikinu, pajusti, kas yra meilė, laisvė ir laimė, tačiau tai tik svajonės. Buvau kitokia, turėjau misiją ir nuosekliai ją vykdžiau. Tapau visiška atsiskyrėle, bet slapta svajojau apie kitokį gyvenimą. Nekantriai laukiau pasirodant tūkstantmečio kometą. Pagal mano apskaičiavimus, tai turi nutikti šių metų rudeni, o tada, atlikusi burtą, tapsiu laisva nuo šių kerų ir galėsiu gyventi paprastą mirtingosios gyvenimą, ramiai numirti. Tik

viena bėda – mama mirdama nepasakė, koki burtą turiu atlikti, todėl tiek šimtmečių studijavau visus šeimos užrašus, tačiau nieko, kas būtų susiję su tūkstantmečio kometa, pasaulio pabaiga ar gyvybės akmeniu, neradau. Gojus buvo ruošiamas šiai misijai, aš buvau tik atsarginis variantas, tačiau viskas akimirksniu apvirto aukštyn kojomis. Mama sakė, kad tas burtažodis tiesiai man prieš akis ir turiu išmokti skaityti tarp eilučių, tačiau, viską perskaičiusi gal milijoną kartų ir nieko neradusi, pasidaviau. Nežinau, kaip kitaip turiu surasti tą burtažodį, kaip suvaldyti blogį. Kartais apimdavo visiška neviltis, atrodo, skendau savo vienatvėje kaip vandenynė ir žinojau neišsikapstysianti.

Grožių miestelyje nesirodžiau metus laiko. Mano slėnyje laikas ėjo kitokia tėkme nei realybėje. Slėnyje trunkanti amžinos vasaros diena gali atitikti savaitę ar mėnesį. Kartais pati pamiršdavau, koks dabar amžius. Susiruošiau tuneliu nukeliauti į miestelyje esantį namelį ir nueiti iki vietos parduotuvių, reikia pažiūrėti, kas vyksta išoriniame pasaulyje, sužinoti, kokie dabar metai. Siauru tuneliu naudojausi seniai, tad ėjau pasišviesdama deglu ir stengiausi neįsipainioti į karančius voratinklius. Gal kvaila, tačiau buvau sentimentali ir pirmumą teikiau senam geram deglui, nors odiniame maišelyje prie suknelės diržo turėjau žibintuvėlį, tik senieji įpročiai ir prisiminimai buvo artimesni sielai. Tunelyje buvo galima just drėgmės tvaiką ir šaltį, sklandantį iš žemės gelmių, žemos lubos, atrodo, dar pažemėjo, tad eiti teko pritūpus. Trobelėje taip pat buvo šalta ir drėgna, tad,

nieko nelaukusi, užkūriau krosnį, ji nenoriai spaudė juodus dūmus iš kamino. Žemė kieme, nuklota baltu sniego sluoksniu, tviskėjo nuo saulės spindulių. Apsirengusi šiltais rūbais, kuriuos laikiau trobelėje, išėjau į miestelį. Spaudė nedidelis šaltukas, o po kojomis girgždėjo sniegas. Seniai nebuvau jutusi tokio gaivaus ir žemiško oro. Miestelis nebuvo per daug pasikeitęs nuo pastarojo karto, kai jame lankiausi. Mačiau, kad atidarytos kelios naujos parduotuvės, pastatyti nauji namai, tačiau iš esmės viskas taip pat, kaip ir prieš dešimt ar dvidešimt metų. Vienoje parduotuvės vitrinoje pamačiau nuostabaus grožio, gelėmis margintą suknelę, kuri traukė akį ryškiomis spalvomis. Užėjusi vidun pirštais perbraukiau suknelės audinį – šilkinis. Šypsodamasi apžiūrėjau kitus apdarus. Priartėjau prie centrinės aikštės, o ten vyko miestelio Užgavėnių šventė. Būrys kaukėtų persirengėlių šoko ratu aplink degančią Morę ir vijo žiemą lauk, kviesdami pavasarį. Kitas būrys važinėjo rogėmis, grodami armonika ir bildindami būgnais, dainuodami šmaikščias liaudiškas dainas. Vaikai, džiugiai krykštaudami, ragavo blynus ir vaikštinėjo prašinėdami saldainių. Žirgai, išpuošti žvangančiais cimbolais, vis prunkstė risnodami aplink aikštę. Stabtelėjau ir stebėjau šį renginį, viskas atrodė taip žmogiška ir magiška. Visi buvo laimingi ir smagūs. Nuo rytojaus stos rimties metas, tad šiandien visi smaginsis iš peties. Parduotuvėje nusipirkusi kelis laikraščius, grįžau į savo slėnį. Tingiai permečiau naujienas spaudoje, už akių užkliuvo antraštė, kad prieš savaitę iš namų į girią išėjo ir joje dingo vienas

Skaitykite likusius
252 iš 272 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Nepaaiškinami pasirinkimai, ankstyva šeimos netektis bei pragariškų liepsnų
jžiebt gimstantys jausmai – ar gali du skirtingi žmonės pamilti vienas kitą,
nepaisant visų likimo skirtų kliūčių?

*Raudonos akys ir nepakeliama tamsa – ryškiausias Saulenės košmaras,
kuris persekiojės ją nuo pat mažumės.*

Saulenė, baigusi archeologijos studijas viename seniausių Škotijos universitetų,
netikėtai gauna darbo pasiūlymą Lietuvoje. Ilgai nemąščiusi, susikrauna lagaminus ir
atvyksta į Dievo pamirštą mažą Žemaitijos miestelį – Grožius. Nors iš šio miestelio kažko
ypatingo mergina nesitikėjo, tačiau vos atvykusi supranta, kad jo aura amžiams pavergė
jos širdį. Nuo pat vaikystės nenusirgstanti vietoje nuotykių ieškotoja įsivelia į painias,
keras alsuojančias meilės žabangas.

Dargas Goira – pasipūtęs ir amžinai nepatenkintas surūgėlis, tikras geležinis kumštis.
Už dvarininkų nugaros miestelėnai šnabžda, kad jie – šėtono pasiuntiniai žemėje, tačiau
sutikę ponus Goiras akis į akį, visi tūta iš baimės. Kiekvienas miestelio gyventojas žino,
kad nevalia žvelgti Dargui į akis, o ką jau kalbėti apie gričtesnio žodžio pasakymą! Tačiau
atvykėlė Saulenė nepabūgsta ir išdrįsta pasipriešinti Grožių dvaro savininkui. Nuo pat
pirmo jų susitikimo pasipila žiežirbos ir užverda nuolatinė kova. Pradėjus vertis paslapčių
skrynai kelio atgal nebelieka – vienas po kito krenta šydai nuo dviejų žmonių istorijų.

Ar tikrai viskas taip, kaip gali pasirodyti iš pirmo žvilgsnio? Būtybės iš visiškai
skirtingų pasaulių patenka į uždraustos meilės pinkles, tačiau ši istorija ne tik apie meilę.
Ar Saulenė iš tiesų lemia mirtį, kad Dargas galėtų gyventi?

Tyra, nesuvidinta šimtmečius trunkanti meilė, deivės Laimos išpranašauta
lemtis, senųjų dievų praeiksmiai, deginančios pragaro liepsnos ir primestos
pareigos įtrauks skaitytojus į magišką istoriją.

ANNO 2004

Kiekvieną nupirktą
knygą = pasodintas medis

www.obuolys.lt

 Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-789-9

Grožinė literatūra > Meilės romanas

Už leidybą: © 2014 Obuolys.lt

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS